

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἑξάμηνος . . . 4,50

Ἑξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Μαρτίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 17

Ο ΨΑΡΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Ἦτο ἀπόγευμα μιᾶς τῶν ὥραιων, τῶν σχεδὸν ἑαρινῶν ἡμερῶν τοῦ Φεβρουαρίου· ὁ ἥλιος ἔλαμπεν εἰς τὸν αἰθέριον οὐρανόν, καὶ αἱ ἀκτίνες του μετὰ τὸ γλυκύ των θάλπος προσέψυχον ὡς θωπεῖαι ἀνθρώπους καὶ πράγματα.

Εἰς τὸ διαυγὲς φῶς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὰ ἄνθη τῶν πρασιῶν ἐλάμβανον ζωηρότερον χρῶμα, καὶ αὐτὰ τὰ μάρμαρα τοῦ Ζαππείου ἔστίλβον λευκότερα, ὁ δὲ ἀνδριὰς τοῦ Βαρβάκη ὠρθώνετο μεγαλοπρεπέστερος, ἐπάνω εἰς τὸ ὑψηλόν του βάθρον, ἐν μέσῳ τῶν νεαρῶν ζοινίκων καὶ τῶν ἀνθέων τοῦ μικροῦ κιγκλιδωτοῦ κηπαρίου του.

Περιπατῆταί, ἄραιοι κατ' ἀρχάς, πυκνότεροι βαθμυδέν, ἐξήλθον νὰ ἡλιασθῶσιν ὡς οἱ κοχλῖαι μετὰ τὴν βροχὴν· ἄλλοι διηυθύνοντο πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ζαππείου, ἄλλοι εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ ἄλσους καὶ ἄλλοι ἐκάθηντο εἰς τὰ καθίσματα τῶν πρασιῶν.

Πέντε ἕξ ἄνθρωποι, ξένοι προφανῶς, εἶχον σταθῆ πρὸ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βαρβάκη καὶ παρετῆρουν αὐτὸν μετὰ τὴν ἐκπληξὴν ἀνθρώπων ἀφελῶν καὶ μὴ ἐννοούντων. Εἰς ἕξ αὐτῶν, γέρον νησιώτης, αἰγαιοπελαγίτης ὡς ἐφαίνετο ἐκ τῆς πλατείας βράχας του καὶ τοῦ μεγάλου κοκκίνου πρὸς τὰ ὀπίσω λυγισμένου φεσίου του, ἠρώτησεν ἕνα περιπατητὴν, ἄνθρωπον καλῶς ἐνδεδυμένον, ὅστις διήρχετο ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπ' ἐκεῖ μετὰ τὸν υἱόν του.

— Ποῖος εἶνε τοῦτος ὁ μαρμαρένιος ἄνθρωπος ποῦ στέκεται αὐτοῦ δὰ ψηλά;

— Εἶνε ὁ Βαρβάκης, ἀπήντησε μετ' εὐγένειας ὁ ἐρωτηθεὶς, ὅστις ἦτο ὁ κύριος Ἀλφης.

— Καὶ ποῖος μαθὲς εἶν' αὐτὸς ὁ Βαρβάκης;

— Ἕνας καλὸς ἄνθρωπος ποῦ ἐξήσεν ἀπάνω κάτω ἐδῶ κ' ἕκατὸ χρόνια·

θρησκὸς καὶ πονετικὸς· ἔκανε μεγάλες καλwsύνες εἰς τὴν ζωὴν του· ἀγάπησε πολὺ τὴν Πατρίδα μας κ' ἔδωκε πολλὰ χρήματα εἰς τὸ ἔθνος.

— Ὁ Θεὸς συχωρέσαι τὴν ψυχὴν του! εἶπεν ὁ γέρον νησιώτης μετ' ὀρθοσκευτικὴν σοβαρότητα, κυττάζων τὸν ἀνδριάντα.

Ὁ κύριος Ἀλφης ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν του· ἀφοῦ δὲ ἀπεμακρύνθη, εἶπεν εἰς τὸν υἱόν του·

— Σὺ βέβαια Μιλτιάδης, θὰ γνωρίζῃς περισσότερα ἀπὸ τὸν γέροντα νησιώτην περὶ τοῦ Βαρβάκη.

— Ἐκαμε τὸ Βαρβάκειον! ἀνεφώνησε τὸ παιδίον.

— Ἄλλο τίποτε δὲν εἰξεύρεις;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, δὲν εἰξεύρω.

— Παιδί μου, γνωρίζω πόσον ἱερὸν πόθεν ἔχεις νὰ γείνης μίαν ἡμέραν ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ καὶ νὰ ὑπηρετήσῃς τὴν Πατρίδα μας. Ἄν λοιπὸν σοῦ ἔλεγα ὅτι ἐν μέρει τοῦτο θὰ τὸ ὀφείλῃς καὶ εἰς τοῦτον τὸν μαρμαρένιον ἄνθρωπον, ὅπως τὴν

Φωτογραφία Ἰακώβου Καφετζή

«Ὁ ἀνδριὰς τοῦ Βαρβάκη εἰς τὸ ὑψηλόν του βάθρον...» (Σελ. 141, στ. α'.)

είπεν ὁ γέρον νησιώτης, πῶς θὰ σοῦ ἐφαίνετο ; . .

Τὸ παιδίον προσήλωσε τὸ βλέμμα του μὲ ἀπορίαν εἰς τὸν πατέρα του.

— Δὲν ἐννοῶ . . . εἶπε.

— Διὰ νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων πρέπει νὰ εἶναι δυνατὸς εἰς τὰ μαθηματικά, καὶ σὺ διὰ νὰ γείνης δυνατὸς εἰς τὰ μαθηματικά ἐμβήκες εἰς τὸ Πρακτικὸν Λύκειον. Ἀλλὰ τὸ Πρακτικὸν Λύκειον συντηρεῖται ἀπὸ τὸ κληροδοτήμα τοῦ Βαρβάκη. Ἐνοίκια, διευθυντῆς, καθηγηταί, ἐπιστάται, ὅλα καὶ ὅλοι πληρώνονται ἀπὸ τὸν μαρμαρίνον ἄνθρωπον. Μὲ τὰ χρήματα αὐτοῦ σπουδάζεις, ἀχάριστε μέλλον ἀξιωματικὲ τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ! . .

Ἐκπληξίς ἐξωγραφήθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ παιδίου.

— Ὅχι ὅμως μόνον διὰ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον λόγον ἔπρεπε νὰ γνωρίζης τί εἶνε ὁ Βαρβάκης. Εἶνε ἓνας ἀπ' ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς μας, τοὺς ὁποίους θέλω νὰ ἔχῃς παράδειγμα εἰς τὴν ζωὴν σου. Ἄκουσε νὰ μάθῃς τὴν ἱστορίαν του.

Ὁ Ἰωάννης Βαρβάκης ἐγεννήθη τὸ 1745 εἰς τὰ Ψαρά, τὸ ἐνδοξον νησί τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, μεταξὺ Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Εὐβοίας, ἔχον βορειοδυτικὰ τὴν Σκῦρον καὶ νοτιοανατολικά τὴν Χίον. Ὁ πατὴρ του εἶχεν ἰδικόν του πλοῖον καὶ ἦτο ἐμποροπλοίαρχος. Ὡνομάζετο Ἀνδρέας Λεοντίδης· διότι τὸ οἰκογενειακὸν τὸν ὄνομα δὲν ἦτο Βαρβάκης. Βαρβάκης ὠνομάσθη πρῶτος ὁ Ἰωάννης διὰ τὸν ἐξῆς λόγον.

Εἰς τὰ Ψαρά, ὅταν ἄρχιζῃ νὰ νυκτώνῃ, ἐμφανίζονται ἄφθονα νυκτόβια πτηνὰ μὲ μεγάλα στρογγυλὰ προεξέχοντα μάτια, τὰ ὁποῖα ἰκάτοικοι ὀνομάζουν βαρβάκια. Ὁ μικρὸς Ἰωάννης εἶχε μεγάλα, πετακτὰ καὶ κάπως ἀγριωπά μάτια, διὰ τοῦτο τὰ ὀμῆλικά του παιδιὰ, μὲ τὰ ὁποῖα ἔπαιζεν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, τὸν ἐπωνόμασαν βαρβάκι. Μὲ τὸν καιρὸν τὸ παρανόμι ἐγένεε τὸ πρᾶγματικὸν οἰκογενειακὸν ὄνομα καὶ ὁ Βαρβάκης ἀπερρόφησε τὸν Λεοντίδην.

Γράμματα ἔμαθε πολὺ ὀλίγα, ὅπως ὅλοι οἱ θαλασσοῖδοι νησιῶται τῶν χρόνων ἐκείνων· καὶ αὐτά, τὰ ἔμαθεν εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, κατὰ τὰ μακρινὰ ταξείδια, σχεδὸν μόνος του, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, χωριστὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἔπειτα ἀπὸ καιρὸν τὴν γραπτὴν ἀρίστην καὶ ἔπειτα τὴν γραφὴν.

Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἐμύθηκε ναυτόπουλον εἰς τὴν γαλιόταν τοῦ πατρὸς του· ἦτο δὲ ἁλθινὸς μοῦστος, χωρὶς κανὲν πλεονέκτημα ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ πλοίαρχου.

Ἴσως τὸ ἔκαμεν ἐπίτηδες ὁ πατὴρ του

διὰ νὰ τὸν συνηθίσῃ ἀπὸ μικρὸν εἰς τὴν σκληραγωγίαν καὶ νὰ τὸν ἐξοικειώσῃ μὲ τὴν θάλασσαν. Καὶ τὸ ἐπέτυχε.

Ὁ Ἰωάννης ἔγινε βαθμὴδὲν λαμπρὸς θαλασσινός· ἀπεβίβάσθη εἰς τοὺς μεγάλους λιμένας τῆς Μεσογείου, τὸν ἐβρεξαν τὰ κύματα τῆς Μαύρης Θαλάσσης, ἐφόρτωσε σῖτον ἀπὸ τὴν Ἀζοφικὴν ἐταξείδευσε καλοκαῖρι καὶ χειμῶνα· σιγά-σιγά ἀνέβη ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς θαλασσινῆς ἱεραρχίας· ἀπὸ ναυτόπουλον ἐγένεε αὐτῆς, ὑποπλοίαρχος, πλοίαρχος, —καπετάνιος, —ἐμποροπλοίαρχος· ὡς ἐμποροπλοίαρχος ἔκαμε μακρινὰ ἐμπορικὰ ταξείδια διὰ λογαριασμὸν του, δίδων μερίδιον τῶν κερδῶν εἰς τοὺς συμπατριώτας του ναῦτας τοῦ πληρώματος.

Ἡ γενναϊότης του εἰς τοὺς κινδύνους, ἡ ἀντοχή του εἰς τὰς κακουχίας, ἡ χαλυδίνῃ θέλησίς του, καὶ, ἀκόμη, ἡ ἐμπορικὴ του ἰδιοφυία, ἡ προορατικότης του εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, ἡ ἄκρα τιμιότης του εἰς τὰς συναλλαγὰς, κατέστησαν παντοῦ γνωστὸν τὸ ὄνομά του καὶ ὅλοι ἐτίμων τὸν Βαρβάκην ὡς τὸν πρῶτον ψαριανὸν ἐμποροπλοίαρχον.

Ἐκείνους τοὺς χρόνους ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας Αἰκατερίνα εἶχε στείλῃ πράκτορας εἰς τὰς ἑλληνικάς χώρας διὰ νὰ ἐξεγείρουν τοὺς Ἕλληνας εἰς ἐπανάστασιν.

— Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ σηκωθῇ τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν, ἐκήρυττον οὗτοι, — ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ἀναστήσῃ τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν, νὰ στήσῃ καὶ πάλιν τὸν σταυρὸν εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν!

Οἱ δυστυχεῖς Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐστенаζον εἰς τὴν σκλαβίαν, ἡσθάνοντο ἱερὸν ρῆγος νὰ διατρέχῃ τὰς φλέβας των· ἡ ναρκωμένη ἐλπίς ἐξύπνησε καὶ ἐπαρτάρῃσε μέσα εἰς τὴν πονεμένην ψυχὴν των.

— Ὡ! ὁ ἅγιος πόθος τῆς ἀναστάσεως τοῦ Γένους μὲ πρωτεύουσάν τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων! . .

Ὅτε δὲ ἔφθασεν ἡ φήμη ὅτι ρωσικὸς στόλος ἐφάνη εἰς τὴν Μεσόγειον, τότε τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος καὶ ἡ Στερεὰ καὶ ἡ Πελοπόννησος ἠλεκτρίσθησαν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον.

Οἱ θαλασσομάχοι Ψαριανοὶ πρῶτοι ὕψωσαν τὴν σημαίαν τῆς ἐπανάστασεως, ὁ δὲ Βαρβάκης ἀπὸ τοὺς πρῶτους μετεσκέυασε τὸ ἐμπορικὸν του πλοῖον εἰς καταδρομικόν. Δὲν ἐχρειάζετο δὲ πολὺς κόσμος πρὸς τοῦτο, διότι τὰ ἐμπορικὰ τῶν χρόνων ἐκείνων ἔπρεπε νὰ εἶνε καὶ ὀλίγον τι πολεμικά. Τότε τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἠρῆμωνον Ἀλγερίνοι πειραταί· οἱ δὲ Ψαριανοὶ ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον εἰς ἕκαστον ταξείδιον νὰ μὴ συναντηθῶν μὲ τοὺς φοβεροὺς κουρσάρους· ἔπρεπε δὲ ἡ νὰ τοὺς νικήσουν, νὰ καταβυθίσουν τὰ πλοῖά των, νὰ γεμίσῃ ἡ θάλασσα πανιά, ἀν-τένες καὶ κατάρτια, ὅπως λέγει τὸ

δημοτικὸν ῥῆμα, καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν δρόμον των, ἢ νὰ σφαγῶν ἀγρίως ἢ νὰ αἰχμαλωτισθῶν καὶ νὰ συρθῶν σκλάβοι εἰς τὴν Βαρβαρίαν τῆς Ἀφρικῆς καὶ νὰ δουλεύουν χρόνους μακροὺς ἀλυσσοδεμένοι.

Διὰ τοῦτο τὰ ψαριανὰ πλοῖα ἔπρεπε νὰ εἶνε στερεὰ καὶ γοργοκίνητα καὶ καλῶς ὠπλισμένα, καὶ νὰ ναυτολογοῦν ναύτας ἱκανοὺς νὰ πολεμῶν ὅχι μόνον μὲ τὰ κύματα ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς πειρατάς.

Τὸ καταδρομικὸν τοῦ ψαριανοῦ κατέστη μετ' ὀλίγον ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ἐχθρῶν εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, εἰς τὰ παράλια τῆς Θράκης, τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· διότι ὁ Βαρβάκης ἦτο ἀτρόμητος καὶ τολμηρὸς καὶ ριψοκίδυνος. Ἦτο ὅμως καὶ κάτι περισσότερον· εὐγενὲς καὶ μεγάλη ψυχὴ· φοβερὸς μόνον εἰς τὴν ἐξαψιν τῆς μάχης, εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ μεγάλῃ ψυχῇ πρὸς τοὺς ἡττημένους, φιλόανθρωπος πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους.

Μετὰ μίαν ναυμαχίαν καὶ ἀπόδασιν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχε συλλάβῃ πολλοὺς αἰχμαλώτους Ὁθωμανοὺς καὶ Ἰουδαίους, τὸ καταδρομικὸν ἔπλεε πρὸς τὰ παράλια τῆς Ἰωνίας. Εἶχεν εὐνοϊκὸν τὸν ἀνεμὸν καὶ ἀνοίγμενα ὅλα τὰ ἰστία καὶ δίσχιζε γοργὴν τὴν θάλασσαν, ἀφίνον ὀπίσω ἀφρισμένας ὑγρὰς ἀλλανκὰς. Ὁ Βαρβάκης ἀνεπαύετο κάτω εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πλοίαρχου. Ἐξαφνὰ ἀκούει θόρυβον πολὺν καὶ φωνὰς εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὑπέθεσεν ὅτι ἐφάνη ἐχθρικὸν πλοῖον, καὶ ἐτινάχθη ἀμέσως ἐπάνω.

Καὶ τί βλέπει ;

Ὅλους τοὺς γενναίους ψαριανοὺς του ὠπλισμένους μέχρ' ἐδόντων μὲ πιστόλια καὶ γιαταγάνια καὶ πελέκει, ἐτοίμους νὰ κατασφάξουν τοὺς σιδηροδεδεμένους αἰχμαλώτους. Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἐξέβαλλον ἀγρίως φωνὰς, ἐσύροντο εἰς τοὺς πόδας τοῦ πληρώματος, ἐξώρριζον, ἰκέτευον, καὶ ἤκούετο ἡ ἀπελπιστικὴ κραυγὴ, ἡ γοερά ἐπικλήσις ἀνθρώπων σφαζομένων :

— Τζὰν κουρταρὰν γιόγκου ; — (Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποῦ νὰ γλυτώσῃ μιὰ ψυχὴ ;)

Μέγας καὶ ἐπιβλητικὸς ἐμφανίζεται ὁ Βαρβάκης.

— Κανεὶς νὰ μὴ τολμήσῃ νὰ βάλῃ χεῖρ' ἐπάνω εἰς αἰχμάλωτον ! ἐπρόσταξε μὲ βροντώδη φωνήν. Εἰς τὸ δικό μου τὸ καρδί δὲν ἔχει κανεὶς τὴν ἀδεια νὰ πειράξῃ ἄνθρωπον, εἴτε σκλάβος εἴτε εἶτε ἀλλόθρησκος ! . .

Οἱ ναῦται ἔμειναν διὰ μιᾶς ἀκίνητοι καὶ ἄφωνοι, μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας ὡς νὰ ἐπετρώθησαν.

(Ἐπείτα συνέχισεν)

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ἡ πρώτη δίνει ἓνα Χριστό,
Ἡ δευτέρη μιὰ Ἑλλάδα·
Χαρά εἶνε ποῦ θὰ χαρῇ
Τῆς τρίτης τὴ λαμπάδα ! . .

† ΙΩΑΝ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΟΙ ΤΡΙΣ ΚΟΡΑΚΕΣ

[ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ALPHONSE DAUDET]

Ἡμέρα μάχης, βράδυ-βράδυ. Ἡ φύσις ὀλόγυρα εἶνε ἀκόμα ταραγμένη ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν τῶν δύο στρατῶν. Ἡ φλογισμένη πνοὴ τῶν τηλεβόλων πλανᾷ ἐπάνω εἰς τὴν ἐξοχὴν τὰ κόκκινα βαρυὰ τῆς σύννεφα, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε γεμάτη ἀπὸ δίνας, ὅπως ἡ θάλασσα μετὰ τὴν τρικυμίαν. Νομίζεις ὅτι ἐξακολουθοῦν ἀκόμη ἐκεῖ εἰς τὸν ἀέρα αἱ τρομεραὶ συγκρούσεις τῆς ἡμέρας· καὶ τὸ χῶμα, τὸ σκεπασμένον μὲ γιόνι, ἀνησυχνημένον μέσα εἰς τὴν χειμωνιάτικην ἀνάπαυσίν του, κοιλίνεται, αὐλακωνεῖται ἀπὸ τὸ βάρος τῶν τροχῶν, ἀπὸ τὰ πηλπισμένα ποδοπατήματα, ἀπὸ τὰς πτώσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων.

Ἀπαίσιον ὄργωμα ! Μέσα 'ς τ' αὐλάκιαν τοῦ χιονιοῦ σπείρει ἡ μάχη τοὺς νεκροὺς τῆς ! Καὶ οἱ στακτεροὶ μανδύαι ἔχουν κάτι πτυχωσεῖς, κάτι συστροφὰς ἀγωνίας ! . . Χέρια ἐξέχουν ἀπὸ τὰς πληρωμένας τάφρους, πόδια ἐκτείνονται ἴσια καὶ ἄκαμπτα, σὰν νὰ σκουντοῦν τὸ χῶμα ἀπ' ἐμπρός των.

Νέος ἓνας στρατιώτης κείτεται χάρω μὲ τὸ πρόσωπον ἀποσκεπασμένον, ὡς γρὸς ὑπὸ τὸν μολυβδόχρουν οὐρανόν. Τὰ χέρια του εἶνε μελανὰ ἀπὸ τὴν πυρίτιδα, ὁ μανδύας του κατατρυπημένος ἀπὸ τέσ σφαῖρες. Εὐρίσκειτο εἰς τὸ σφοδρότερον μέρος τῆς μάχης, καθ' αὐτὸ μέσα στὴν φωτιά, καὶ οἱ σύντροφοί του τὸν ἐνόμισαν νεκρὸν πλέον ὅταν τὸν εἶδαν νὰ πέφτῃ. Ζῇ ὅμως, καὶ μ' ὄσσην τοῦ ἀπομένει δυνάμιν φωνάζει εἰς βοήθειαν. Ἀλλὰ τίποτε δὲν τοῦ ἀποκρίνεται· τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς στόνους καὶ τὰ γχομαχῆτὰ τῶν ψυχομαχούντων.

... Τέλος, μουδιασμένος ἀπὸ τὸ κρύον καὶ τὰ βάσανα, κουρασμένος ἀπὸ τὰ σφυρίγματα τῶν μυδραλλίων, ζαλισμένος ἀπὸ τὰς ἀστραπὰς τῶν τηλεβόλων, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐλιγμούς τῆς αἰματηρᾶς συμπλοκῆς, νοιώθει ὅτι καταλαμβάνεται, ὅτι κυριεύεται ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ βαρεῖαν ἡσυχίαν τῆς γῆς, ὅπου εἶνε ἁπαλμένος καὶ ὅτι εἶνε ἑτοιμὸς νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ὕπνον ἢ καὶ εἰς τὸν θάνατον.

Ἀλλὰ, νά ! ἐκεῖ κάτω στὸν ἀέρα-τον ὀρίζοντα, ποῦ ὅλον τὸν περιθλίβουν τὰ μισόκλειστὰ του μάτια, τρία μαῦρα σημάδια παρουσιάζονται ἀπὸ τὸ μέρος

τοῦ Βορρῖα καὶ μεγαλύνουν ὀλονέν, ὅσῳ πλησιάζουν, ἐπάνω εἰς τὸν καθαρὸν οὐρανόν. Τώρα διακρίνονται πτέρυγες, πτέρυγες σκοτειναί, πτέρυγες ποῦ πετοῦν βιαστικά.

(Ἐπείτα τὸ τέλος)

[Μετάφρασις Σ. ΜΑΥΡΙΔΟΥ]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ

Ἀγαπητοί μου,

ὉΝ θάνατον τοῦ Ζὰν Μωρεὰς ἡ Ἑλλὰς ἐπένησεν ὅσον σχεδὸν καὶ ἡ Γαλλία. Διότι ὁ ἐξοχος αὐτοῦ Γάλλος ποιητὴς ἦτο Ἕλλην. Ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ὠνομάζετο Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος. Τοὺς πρώτους τοὺς στίχους ἔγραψεν ἑλληνικά, ὅταν ἦτο ἀκόμη φοιτητῆς.

«Τρυγόνες καὶ Ἐχίδνες» ἐπιγράφεται ἡ νεανικὴ αὐτὴ συλλογὴ του, ἡ τόσον πολυτιμος σύμμερον. Ἀλλὰ δὲν ἡθέλησε νὰ μείνῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κάποια μεγάλα ὄνειρα, ποῦ δύσκολα θὰ ἠμποροῦσαν νὰ πραγματοποιηθῶν ἐδῶ, εἰς τὸν μικρὸν μας τόπον, τὸν ἔσπρωγαν πρὸς τοὺς ξένους, πρὸς τοὺς μεγάλους. Νεώτατος ἀκόμη ἐφυγεν εἰς τὴν Γερμανίαν, διὰ νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὰ νομικά, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ στίχους γαλλικοὺς. Ἐκτοτε ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ ἀφιερῶθη εἰς τὴν φιλολογίαν, εἰς τὴν ποίησιν.

Γρήγορα ἔγινε γνωστὸν τὸ ὄνομά του, —δηλαδὴ τὸ ψευδώνυμόν του. Μὲ κάθε νέαν συλλογὴν ποῦ ἐξέδιδεν, ἡ φήμη του ἐστερεόβετο, ἐμεγάλυνε. Καὶ ἔφθασε νὰ θεωρῇται ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους ποιητὰς τῆς συγχρόνου Γαλλίας καὶ τοῦ κόσμου ὅλου. Ὁ θάνατος, —πρόωρος θάνατος, διότι ὁ ποιητὴς δὲν ἦτο ἀκόμη ἐπὶ τὰ ἐτῶν, —τὸν εὗρε καθ' ἡν στιγμὴν ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἡτοίμαζε νὰ τῷ ἀνοίξῃ τὰς πύλας τῆς. Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ ἓνας Ἕλλην θὰ παρεκάθητο μεταξὺ τῶν γάλλων «Ἀθανάτων» ! . .

Ἀλλὰ δὲν σημαίνει ἂν δὲν ἐξέπληρώθη καὶ αὐτὴ ἡ διατύπωσις. Πρὸ πολλοῦ ὁ Ζὰν Μωρεὰς ἦτο κατ' οὐσίαν ἰσότημος τῶν Ἀκαδημαϊκῶν. Τὸ ὄνομά του παγκόσμιον καὶ ἡ δόξα του μεγάλη. Δόξα γαλλικὴ, καὶ συγχρόνως ἑλληνικὴ. Καὶ ἴσως περισσότερον ἑλληνικὴ. Διότι, ἂν καὶ γράφων εἰς γλῶσσαν ξένην, ὁ Ζὰν Μωρεὰς ἔμεινεν ὁ Ἕλλην ποιητῆς, ὁ

ἀθηναῖος. Τὰ ποιήματά του, καὶ μάλιστα τὰ τελευταῖα, εἶνε κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὴν ἐμπνευσιν ἑλληνικά. Ἡ ὠραιότης των ἐνθυμίζει τὴν ἑλληνικὴν φύσιν καὶ τοὺς Ἕλληνας κλασσικοὺς. Τὸ δὲ σημαντικώτερον ἔργον του εἶνε μία θαυμασιὰ διασκευὴ τῆς «Ἰφιγενείας» τοῦ Εὐριπίδου, τὴν ὁποίαν εἴχαμεν τὴν εὐτυχίαν νὰκούσωμεν καὶ ἐδῶ, ἐν ἀνοιξιάτικον ἀπόγευμα, εἰς τὸ Στάδιον.

Μαζὶ μὲ τὸν γαλλικὸν θίασον, ποῦ θὰ παρίστανε τὸ ἔργον του, εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, μετὰ εἰκοσιπενταετῇ ἀπουσίαν, καὶ ὁ ποιητῆς. Ἐπείστρεφε μέγας καὶ ἐνδοξος εἰς τὴν γενέθλιον, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρίστη νέος καὶ ἄσματος. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ ἔκαμαν τότε εἰς τὸ Στάδιον ἀληθινὴν ἀποθέωσιν. Ἦτο ἡ εὐτυχιστέρα ἡμέρα τοῦ ποιητοῦ. Καμμία ἄλλη δόξα δὲν τὸν εὐχαρίστησε καὶ δὲν τὸν συνεκίνησε τόσον, ὅσον ἐκείνη ποῦ εὗρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ καὶ πόσον τοῦ ἀξίζει ! Ὀλίγοι Ἕλληνες πραγματικῶς, ἐτίμησαν καὶ ἐδόξασαν τὴν πατρίδα των ὅσον ὁ Ζὰν Μωρεὰς. Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους ποιητὰς τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ κόσμου νὰ εἶνε Ἕλλην, ἔ, αὐτὸ δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα διὰ τὴν μικράν μας Ἑλλάδα ! . .

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΑΝΤΕΛΛΑ

Ἐλα, βελονάκι, ἔλα, τώρα τὴ σαρακοστή ν' ἀρχινίσωμε δαντέλλα μὲ ψιλή, ψιλή κλωστή.

Μέσ' στὴς τρύπες νὰ περνᾶνε φυλλαράκια καὶ κλαδιά καὶ μὲ τὰ δοντάκια νῆνε τρεῖς δάκτυλα φαρδεῖα.

Καὶ λεπτὴ, λεπτὴ σὰν ἄχνη, τόσο, ποῦ ὅλοι νὰ θαυροῦν πῶς τὴν ἐπλέξεν ἀράχνη, καὶ θαυρώντας ν' ἀποροῦν.

Κί' ὅταν θὰ τὴν πλέξω ἀκέρια, ὁ καθένας των θὰ πῇ : — Γεῖά στὰ χέρια, γεῖά στὰ χέρια ποὺχοῦν τόση προκοπή !

Ἐλα, βελονάκι, ἔλα, μὲ ψιλή, ψιλή κλωστή ν' ἀρχινίσωμε δαντέλλα τώρα τὴ σαρακοστή.

Καὶ νὰ γίνῃ δίχως ἄλλο τρεῖς δάκτυλα φαρδεῖα, γύρω, γύρω νὰ τὴν βάλω σὲ μεταξωτὴ ποδιά.

Τὴ Λαμπρὴ νὰ τὴν φορέσω καμαρώνοντας πολὺ καὶ ἔτσι πρόσχαρῃ ν' ἀρέσω στὴ μαμμὰ μου τὴν καλή.

Καὶ κρυφὰ νὰ λῇ μονάχη στοῦ πατέρα μου τ' αὐτὴ : — Ποιὰ μαμμὰ στὸν κόσμον θάχῃ τέτοια κορὴ σὰν αὐτή ;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων :— Εἰς τὴν Βιέννην, ὁ μικρὸς Βοηθὸς Τιάρκος εἰσ-
ῆλθεν ἐν θριάμβῳ μαζί μὲ τὰ στρατεύματα
τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, πρὸς τὸν ὁποῖον
εἶχε προσφέρει σπουδαίαν ἐκδούλευσιν, κα-
τορθώσας νὰ φθάσῃ μία ἐπιστολή του εἰς χει-
ρας τοῦ στρατοῦ πολέμου Μουρά. Κατὰ
τὴν παρέλασιν, εἰς ἐν παράθυρον, ὁ Τιάρκος
διακρίνει ἑξαφὰ τὴν μικρὰν ἀδελφικὴν του
φίλην Ζινέτταν, ἀπὸ τῆς ὁποίας τόσον καιρὸν
ἦτο χωρισμένος. Θέλει νὰ τρέξῃ ἀμέσως πρὸς
αὐτήν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ
τὰς τάξεις. Καὶ τὴν γάνει. Μόνον τὸ βράδυ
κατορθώνει πάλιν νὰ εὗρῃ τὸ σπίτι, ὅπου τὴν
εἶχεν ἰδῇ. Κτυπᾷ τὴν θύραν καὶ μία
χοιροδουναῖκα τοῦ ἀνοίγει.

— Τί θέλεις, παιδί μου ; τὸν
ἐρωτᾷ.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὴν ἀδελφὴν
μου τὴ Ζινέττα, ποῦ μένει ἐδῶ.

Ἡ χοιροδουναῖκα ἐφάνη ἀπο-
ρῶσα πολὺ.

— Σινέτια ; ἐπανέλαβε· δὲν
ξέρω !

— Ὁ Τιάρκος ἐπέμεινε παρακα-
λῶν :

— Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν
ὠνεύρηται... Τὴν εἶδα καθὼς
περνοῦσα τὸ πρῶν, ἐπὶ παράθυρον
ποῦ εἶνε ἐδῶ ἐπὶ γωνία τῆς
πλατείας... Ἐγνώρισα τὰ ξανθὰ
μαλλιά της, ποῦ ἦταν δεμένα μὲ
μιά μαύρη κορδέλα. Φοροῦσε τὸ
βελουδένιο ἐκεῖνο φουστάνι, τὸ
μπλέ, ποῦ τῆς ἐχάρισε ἐπὶ γιορτῇ
τῆς ὁ ἀφέντης μας, ὁ βασιλεὺς
Βοδόγ.

Ἡ Αὐστριακὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν
ἀρνητικῶς.

— Δὲν γνωρίζω, εἶπε, τὰ πρόσωπα
ποῦ μοῦ λές.

Ἐκαμε νὰ ξανακλείσῃ τὴν θύραν,
ἀλλ' ὁ μικρὸς ἐκράτησε τὸ θυρόφυλλον
ἀπεγνωσμένως, μὴ γνωρίζων τί ἄλλο
νὰ εἴπῃ, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀποφασίζων νὰ
φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Βλέπουσα τὴν περίλυ-
πον ὄψιν τοῦ μικροῦ, τὰ μάτια του ποῦ
εἶχαν γεμίσει ἀπὸ δάκρυα, ἡ χοιρὸν γυ-
ναῖκα ἐφάνη πρὸς στιγμὴν δισταζούσα·
ἀλλ' ἔπειτα, σπρώξασα ἀποτόμως τὴν
θύραν, ἐξήφανίσθη.

— Φαίνεται ὅτι θὰ ἔκαμα λάθος,
ἐπιθύρουν ὁ μικρὸς βοηθός.

Καὶ ἀργά, μὲ μεγάλην λύπην, ἀπε-
μακρύνθη ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τὴν
ὁποίαν ἀνωφελῶς εἶχε κοπιᾶσθαι νὰ ἐ-
πανεύρῃ, στραφεὶς ἐπανειλημμένως διὰ
νὰ κυττάξῃ τὸ παράθυρον, τὸ ἀνοστέ-
λιστον παράθυρον ὅπου εἶχεν ἰδῇ ὡς ἐν
ὄνειρῳ τὰ χρυσὰ μαλλιά καὶ τὰ γαλανὰ
μάτια τῆς μικρᾶς του φίλης.

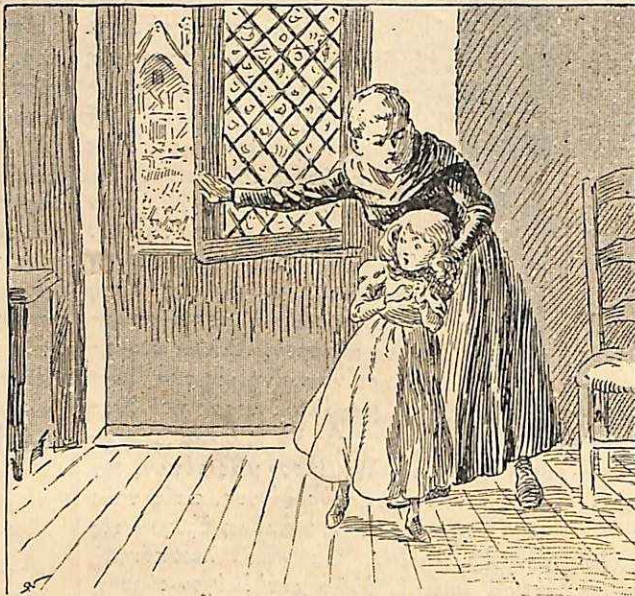
Ὅπισθ' ἀπὸ τὰ κλειστὰ γυαλιὰ

τοῦ παραθύρου ἐκείνου, ἓνα κοριτσάκι ἐ-
κλαίεν ἐπίσης ποῦ ἔβλεπε νὰ φεύγῃ ὁ
μικρὸς βοηθός : καὶ τὸ κοριτσάκι αὐτὸ
ἦτο ἡ Ζινέττα.

Ἀπελπισία

Ἀφίσαμεν τὴν Ζινέτταν εἰς τὸ χω-
ρίον Τέμπαχ, εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ
πεταλωτοῦ Σαμπῶ, ὅπου ὁ Βοδόγ τὴν
εἶχε τοποθετήσῃ ὅταν παρητήθη ἀπὸ
βασιλεὺς τῶν βοηθῶν διὰ νὰ γίνῃ ὁ
ζητιάνος ὁ Μονομάρτης.

Αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ χωρισμοῦ ἐ-
φάνησαν πολὺ μακραι εἰς τὸ κοράσιον,
ἀλλ' ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ ἦτο τό-
σον ἀγαθὴ γυναῖκα, ὥστε ἀμέσως ἐνέ-
πνευσεν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην εἰς

« Ἀλήθεια, εἶπε, τὸ εἶχα ξεχάσῃ. » (Σελ. 144, στ. γ'.)

τὴν Ζινέτταν. Οὕτως ἡ θετὴ κόρη τοῦ
βασιλέως Βοδόγ, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ
οὔτε τὸν γηραιὸν τῆς κύριον, οὔτε τὸν
Τιάρκον, οὔτε τὰ γαμψὰ της ζώα.

Ἄλλως τε ἡ ζωὴ αὐτῆς ὁμοιάζε πολὺ
μ' ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἡ μικρὰ βοηθὴ
ἦτο συνεισμένη νὰ διάγῃ. Εἰς τὸ Τέμ-
παχ ὀλίγον καιρὸν ἔμειναν. Ὁ Σαμπῶ,
μαθὼν ὅτι τὰ στρατεύματα τοῦ Ναπο-
λέοντος εἶχον ἐλλείψιν ἀπὸ πεταλωτάς,
ἐγκατέστησεν εἰς μίαν ἀμαξάν τὸ ἐρ-
γαστήριόν του, ἐπεβίβασθαι καὶ αὐτὸς
μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς μικρᾶς του
προστατευομένης, καὶ ἀπῆλθον νὰ πε-
ριπλανηθοῦν ἀπὸ στρατοπέδου εἰς στρα-
τόπεδον.

Ἡ Ζινέττα ἠμποροῦσε νὰ πιστεύῃ
ὅτι εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν εὐτυχὴ ἐ-
ποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν περιεπλανᾶτο
μὲ τοὺς βοηθούς.

Βεβαίως, τὸ κάρρον τοῦ πεταλωτοῦ
ἦτο ὀλιγώτερον ἄνετον ἀπὸ τὸ ὠραῖον
ἐκεῖνο ἀμαξόσπιτον τοῦ βασιλέως Βο-
δόγ· ἀλλ' ὅπως τότε, καὶ τώρα ἐπερι-

πατοῦσαν ὅλην τὴν ἡμέραν, διέσχίζαν
ἀγνώστους χώρας, ἔζων ὡς νομάδες,
ἐκοιμῶντο εἰς τοὺς ἀγρούς ὑπὸ τὰ ἄ-
στρα. Ὅταν ὑπῆρχεν ἐργασία, ἐγκα-
θίδρουν τὸ σιδηρουργεῖον παρὰ τὴν ρίζαν
κανενὸς δένδρου, ἐκεῖ, εἰς τὸν ἐξοχικὸν
δρόμον, καὶ ἡ Ζινέττα ἐκίει τὸ φουσε-
ρόν, ἐνῶ ὁ πεταλωτὴς, γελαστὸς πάν-
τοτε καὶ εὐθυμὸς, ἐκτυποῦσε μὲ τὴν
μεγάλην του σφύραν τὸν ἐρυθροπυρ-
μένον σίδηρον, ψάλλων ὠραῖα τραγού-
δια, τὰ ὅποια οἱ στρατιῶται ἐπανελάμ-
βανον ἐν χορῷ.

Οὕτως ἡ Ζινέττα καὶ ἡ νέα της οἰ-
κογένεια εἶχον φθάσῃ εἰς τὴν Βιέννην
μαζί μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ Ναπο-
λέοντος.

Ὁ πλανέδιος πεταλωτὴς εἶχε
καταλύσῃ ἀναγκαστικῶς εἰς τὴν
οἰκίαν ἐνὸς αὐστριακοῦ σιδηρουρ-
γοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ διήρχοντο
τὰ γαλλικὰ στρατεύματα κατὰ
τὴν θριαμβευτικὴν των εἰσόδον εἰς
τὴν πόλιν.

Ἡ Ζινέττα καὶ ἡ κυρὰ-Σαμπῶ
δὲν ἐννοοῦσαν νὰ χάσουν αὐτὸ τὸ
θεῖμα.

Ἡ Ζινέττα, ἀφοῦ ἐχειροκρό-
τησε τὸν μέγαν κατακτητὴν μὲ
τὴν φαιὰν ρεδιγκόαν, ἡτοιμά-
ζοντο νὰ πορευθῶν ἀπὸ τὴν σκοπιὰν
τῆς, ὅταν ἔξαφνα εἰλκυσε τὴν
προσοχὴν τῆς ἓνας ὠραῖος γαῖδα-
ρέλος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρὸς με-
γάλην τῆς ἐκπληξιν ἀνεγνώρισε
τὸν μικρὸν τῆς φίλον Τιάρκον.

Ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἔ-
καμε νεύματα πρὸς τὸν φίλόν της,
διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν του.

— Τιάρκο! Τιάρκο! τῷ ἐφώ-
ναξε μὲ ὅλην τῆς τὴν δύναμιν, διὰ νὰ
κατανηκίσῃ ἡ φωνὴ τῆς τὸν θόρυβον τοῦ
πλήθους. Τιάρκο! ἐγὼ εἶμαι! κύτταξε
λοιπὸν ἀπὸ δῶ !

Ἄλλ' ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ, ἡ
ὁποία παρευρίσκειτο εἰς αὐτὴν τὴν σκη-
νὴν, ἐπενέβη :

— Ζινέττα ; τῆς εἶπε· δὲν θυμᾶσαι
τί ὑπεσχέθης εἰς τὸν βασιλέα Βοδόγ ;

— Τί ; ἠρώτησεν ἡ μικρὰ, ἐξακο-
λουοῦσα νὰ κινῇ τὰ χέρια της ὡς
τρελῇ.

— Τοῦ ὠρκίσθης, ἀπεκρίθη ἡ κυρὰ-
Σαμπῶ, ὅτι ἂν ἔβλεπες ποτὲ τὸν
μικρὸν σου φίλον, θάπεφες νὰ τὸν
φωνάξῃς καὶ νὰ τοῦ δώσῃς γνωριμίαν.

Ἡ Ζινέττα ἐσταμάτησεν ἀποτόμως.

— Ἀλήθεια, εἶπε, τὸ εἶχα ξεχάσῃ.

— Δὲν ξεχνᾷ κανεὶς τὸν ὅρκον του,
παιδί μου, ἐξηκολούθησεν ἡ σύζυγος
τοῦ πεταλωτοῦ μὲ αὐστηρότητα ἀσυνήθη
δι' αὐτήν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Ζινέττα
ἀπεσφόρη ὁλοκαρδίως ἀπὸ τὸ παράθυ-
ρον, διὰ νὰ μὴ νικηθῇ ἀπὸ τὸν πειρα-

σμέν καὶ φωνάξῃ πάλιν τὸν φίλον της,
ὁ ὁποῖος τὴν εἶχεν ἰδῇ ἐπιτέλους καί,
τὴν στιγμὴν ἐκείνην, διὰ νὰ τὴν πλη-
σιάσῃ, ἔκαμνε τοὺς ματαίους ἐκείνους
ἀγῶνας ποῦ γνωρίζομεν.

Ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν κατὰμου-
τρα τοῦ δυστυχοῦς Τιάρκου, ἡ κυρὰ-Σαμ-

πὼ εὗρε τὴν Ζινέτταν πολὺ θυμωμένην.

— Ἐκάματε ἄσχημα ! ἔλεγε κτυ-
πῶσα τὸ ποδαράκι της εἰς τὸ πάτωμα,
ἐκάματε πολὺ ἄσχημα ! Γιατί δὲ μάρ-
σατε νὰ ἰδῶ τὸ φίλο μου, τὸν ἀδελφόν
μου ; . . . Τὸ καυμένο τὸ παιδί ! Φαίνε-
ται τόσῳ λυπημένο καθὼς ἐφευγε ! . . .

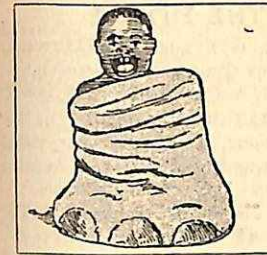
Κ' ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρον, νὰ μὴ
τοῦ φωνάξῃ ! . . . τί ἀνόητη ! . . .

Ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ, ἡ ὁποία
ἦτο ἡ ἀγαθότης αὐτέχρημα, ἐλυπεῖτο
ἐπίσης καὶ αὐτὴ βλέπουσα τὴν λύπην
τῆς μικρᾶς τῆς φίλης.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

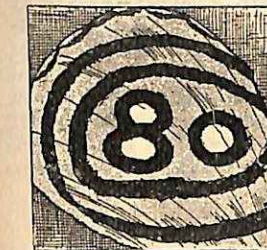
Ποδαράκι...

Ἐν ἀραπάκι
πέντε ἐτῶν ἐ-
φωτογραφήθη
μέσα... εἰς τὸ
πόδι ἐνὸς ἐλέ-
φαντος. Ὁ ἐ-
λέφας οὕτως ἐ-
φονεύθη κατ'
αὐτὰς ὑπὸ τοῦ
κ. Λόμπο εἰς

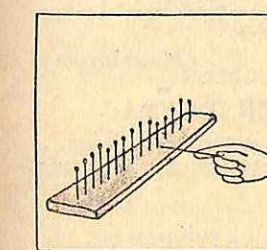
τὴν Οὐγάνδαν τῆς Ἀφρικῆς, τὸ δὲ πόδι
του, βλέπετε, εἶνε ἀρκετὰ μέγαλον ὥστε
νὰ εἰμπορῇ νὰ κρυφθῇ ἐντὸς αὐτοῦ τὸ
ἀραπάκι ὁλόκληρον. Ἀπὸ τὸ μέγεθος
τοῦ ποδὸς κρίνει κανεὶς περὶ τῶν δια-
στάσεων τοῦ ἐλέφαντος. Ὅπωςδὴποτε
ἡ φωτογραφία αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὰς πε-
ριεργότερας.

Πεταλοῦδες ἀριθμημένες.

ναὶ μὲ τὸν ἀριθμὸν 80 καὶ ἄλλαι μὲ
τὸν ἀριθμὸν 88. Οἱ δὲ ἐντομολόγοι καὶ
οἱ συλλογεῖς τὰς γνωρίζουν πλέον μὲ
τοὺς ἀριθμούς αὐτούς, τοὺς ὁποίους ἡ
φύσις ἐπέθεσεν ὡς σφραγίδας ἐπὶ τῶν
πτερυγίων των !

Τὸ ἀπλούστερον μουσικὸν ὄργανον

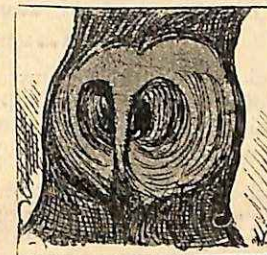
Τὸ ὄργανον
αὐτὸ εἰμπο-
ρεῖτε νὰ τὸ
κατασκευά-
τε καὶ σῆς.
Ἀποτελεῖται
ἀπὸ κοινὰς
καρφίτσες,
καρφωμένες
εἰς μίαν μι-

κρὰν σανίδα. Τὸ ξύλον πρέπει νὰ εἶνε
πολὺ μαλακόν, ὥστε αἱ καρφίτσες νὰ
καρφώνονται εὐκόλα καὶ νὰ βυθίζονται
ἕως ἐκεῖ ποῦ θέλετε. Ἄλλας θὰ τὰς

βυθίσετε περισσότερον καὶ ἄλλας ὀλι-
γώτερον, οὕτως ὥστε καθεμία νὰ διδῇ
ἕχον διαφορετικὸν καὶ νὰ σχηματίζονται
αἱ κλίμακες τοῦ ὄργανου. Τὸ αὐτὸ θὰ
σᾶς ἐδιδῇ διὰ νὰ τὸ χορδίσαι εἰς
τὴν ἐντέλειαν, δηλαδὴ νὰ σχηματίσετε
τὰς νότιες ποῦ χρειάζονται, μὲ τὸ μεγα-
λύτερον ἢ μικρότερον βύθισμα τῶν καρ-
φίτσων. Τὸ παίζετε δὲ μὲ μίαν καρφί-
τσαν γυναικείου καπέλου. Ὁ ἦχος του
εἶνε ἀσθενὴς κάπως, ἀλλὰ γλυκύτατος.

Εἶνε κουκουβάγια ;

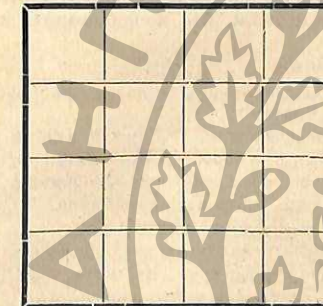
Ὁχι. Εἶνε
ἀπλούστατα ὁ
κορμὸς ἐνὸς
δένδρου, τὸ ὁ-
ποῖον εὐρίσκει-
ται πλησίον
τῆς ἐκκλησίας
τοῦ Λάιζερ εἰς
τὴν Ἀγγλίαν.

Ἀλλὰ τὰ κου-
κώματα τοῦ φλοιοῦ ἔχουν τοιαύτην πε-
ρίεργον διάταξιν, ὥστε κάμνουν τὸν
κορμὸν νὰ φαίνεται μακρόθεν ὡς γιγαν-
τιαία κουκουβάγια.

Ἀριθμητικὸν Παίγνιον.

[Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Ν. Λεγάκου.]

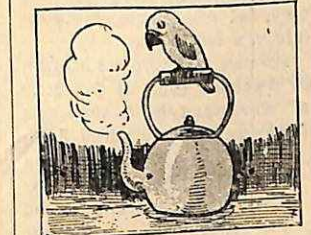

Εἰς ἕκαστον τῶν 16 τούτων τετρα-
γωνιδίων νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ
1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12,
13, 14, 15 καὶ 16 κατὰ τοιοῦτον τρό-
πον, ὥστε καὶ ὀριζοντίως καὶ καθέτως
καὶ διαγωνίως ἀθροίζοντες, νὰ δίδουν
παντοῦ ἀθροισμα 34.

Δηλώσεις : Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
θῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν,
εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ Παίγνι-
ου τοῦ εἰς τὰ γραφεῖόν μας (38, δὸς Εὐρι-

πιδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ
μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμ-
ματόσημον. Τὰ δῶματα ὅλων τῶν λυ-
τῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ πο-
σοῦ τοῦ ὁποῖον θὰ ποταλεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλε-
πτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου
μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Δια-
πλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθησά-
μενον δι' ἐν ἑτορ, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξα-
μηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρο-
μητὴς, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ.)

Ὁ Κοκὸς κρυώνει...

Ἡ πλέον ἀ-
γαπημένη θέ-
σις τοῦ παπα-
γάλου ποῦ βλέ-
πετε, — ἀνήκει
εἰς τὴν κυρίαν
Μπρεβὼν δ' Ἀ-
πλελαί, — εἶνε
τὸ χερσὺν τῆς
τσαγέρας ! Μέσα εἰς τὴν ζέστην, μέσα
εἰς τοὺς ἀτμούς, τὸ ριγλὸν πτηνὸν τῶν
τροπικῶν αἰσθάνεται τὴν μεγαλητέραν
ἡδονὴν καὶ νομίζει ὅτι εὐρίσκειται εἰς
τὴν πατρίδα του, ὅπου ὁ καυστικὸς ἥ-
λιος «ψήνει αὐτόν»... Τὸ νόστιμον εἶνε,
ὅτι ὁ παπαγάλος κάθεται συχνὰ εἰς τὴν
ἰδίαν θέσιν καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ τσαγέρα
εἶνε ψυχρά. Τότε βεβαίως θὰ ζεσταίνε-
ται διὰ τῆς φαντασίας. Ὁ καίμενος ὁ
Κοκὸς !..

Ὁραῖον μονόγραμμα.

Εἶνε ἡ ὑπο-
γραφή ἐνὸς Ἀ-
μερικανοῦ,
γνωστοτάτου
εἰς τὰς Ἡνω-
μένας Πολι-
τείας, τοῦ κ.
H. S. Davis.

Τὸ μονόγραμμα, ὡς βλέπετε, περι-
λαμβάνει ὁλόκληρον τὸ ὄνομα Davis,

καθὼς καὶ τὰ δύο ἀρχικὰ H. S. ἀναγι-
νώσκονται δὲ ἐπίσης καὶ ἀντεστραμμένον.

**Λύσις τῆς Μαθητῆς Εἰκόνης
τοῦ 15 φυλλαδίου.**
Ἡ πίνα σχηματίζεται ἐπάνω εἰς τὸ
μάγουλον τοῦ Παπποῦ, ἀρχίζουσα ἀπὸ
τὸ κάτω μέρος τῆς μύτης καὶ φθάνουσα
ἕως ἐπάνω, εἰς τὰ φρύδια.

Ουρανίαν Μολπην, 'Ηχώ της Καρδιάς, 'Ποθητήν Κωνσταντινούπολιν, 'Απτερον Νίκην, 'Ελεύτερον 'Ελληνα, 'Εθνομάρτυρα—τὸ Χιώτικο 'Ακρογιάλι (0) με Μακεδονικήν 'Ελπίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : Σκότος (τὸ σημερινὸν φυλλάδιον σὲ πληροφορεῖ) 'Αεροναυτοπούλαν (διατὶ ὄχι καὶ ὁ μικρὸς ; καὶ αὐτὸν νὰ τὸν βάλῃς νὰ μοῦ γράψῃ· εὐχαριστῶ πολὺ· εὐγε!) Φασιανὴν τοῦ Σαντεκλέο (εἶνε καὶ κάτι τέτοιοι, ἀλλὰ σπάνιοι σὰν τὶς ἀσπρὲς μύγες... ἡ ἐπιστολὴ σου ὠραιότητά) 'Αιρόμητον Λεωνίδαν (σ' εὐχαριστῶ πού δὲν με λησμονεῖς ποτέ· ἀλλὰ νὰ μὴ λησμονῇς ἐπίσης νὰ σημειώῃς καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου) Μαῦρα Μαῖνα (ὡς πρῶτον, τὸ ἦρα πολὺ ὠραῖον) Φίλερον 'Ηγεμονίδα εἶδες βέβαια ὅτι τὸ λάθος ἐδιορθώθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον) 'Ηλιοβασιλεῖα (περισσότερας ἐξηγήσεις δὲν εἰμπορῶ τὰ δώσω· ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐννοήσῃ μόνος του τὰς εἰκόνας καὶ νὰ τὰς συμπληρώσῃ διὰ τῆς φαντασίας του) Κυματίζουσαν Κωνσταντίνον (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως· ἂ! ἡ καλλιτέρα 'Στιχογραφική' εἶνε τὸ αὐτὸ καὶ τὸ αἶσθημα· με' τοὺς κανόνας δὲν κάμνει κανεὶς μεγάλα πράγματα, τὸ πολὺ πολὺ... μανθάνει τοὺς κανόνας) Λουλουδὶ τοῦ Βράχου (ἡ ἐπιστολὴ σου ὠραιότητά· ἡ περὶ τῆς ἐρωτᾶς εἶνε συνδρομητρία καὶ ἔχει ψευδώνυμον) 'Εθνικὴν Ψυχὴν (ἔστειλα) Σεμνὸν 'Ιον (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολὺ ὁ σκοπὸς τῶν νέων εἶνε εὐγενής· ἀνθρώπων θέλουν καὶ αὐτοί, ἀλλ' ὅπως τὴν ἐννοοῦν καθένας με' τὴν εἰδέαν του) 'Αρτινὴν (χαίρω πού ἔγινες καλὰ· φίλησέ μου καὶ τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου καὶ πᾶς τοῦ ὅτι τὸν περιμένω) Λιλήν Ν. Μαρκοπούλου (ναί, βέβαια, σὺ ἦσο, ἀλλὰ κατὰ λάθος τυπογραφικὸν ἔγινες Μαρκοπούλου) Ρήγαν Φεροαῖον (ἡ Εὐφημος Μνεῖα δὲν λογαριάζεται) Πηνελόπην Ε. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) 'Ερμὴν τοῦ Πραξιτέλους (ἐλήφθησαν, λογαριάζω νὰ δημοσιεύσω φέτος ἀκόμη ἐν μυθιστορήμα, ἀλλὰ μικρότερον· ἡ Κυριακὴ ἀνήκει εἰς τοὺς μεγάλους Διαγωνισμοὺς) Θοάμβον τῆς 'Ορθοδοξίας (ὁμᾷς ὅτι ἔγινε λάθος) Χιώτικο 'Ακρογιάλι (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Πεταχτὴν Νεραϊδοῦλαν (ὄχι, δὲν ἐλήφθησαν· διὰ τὰς δημοσιεύσεις προτάσεις ὀφείλεις ἀκόμη λ. 10 διότι ἔστειλες μόνον 15) Δόκτωρα Κοκκ (διότι μόνον ὅταν προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων, εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τοιαύτας) Παλιόροισαν, Τιτᾶνα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἔξ 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 6 'Απριλίου· ἐκ τῶν 'Επαρχιῶν μέχρι τῆς 13 'Απριλίου· ἐκ τοῦ 'Εξωτερικοῦ μέχρι τῆς 1 Μαΐου.

ΓΟ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον ἡ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

173. Δεξιόγραφος.

'Αν θεᾶν τινα ἐνώσης
Με μηχανήμα μικρόν,
'Ἡρῶα θά φανερώσης
Παρεῦθός ἐκ τῶν γνωστών.

'Εστάλῃ ἀπὸ τοῦ Πόνου τὸ Χαμόγελο

174. Στοιχειόγραφος.

Κάθε πρᾶγμα ἐγὼ ἀγοράζω
'Ὅταν ἔχω κεφαλὴν·
'Αν τὴν χάσω, — με γνωρίζεις
'Απὸ τὴν Γραμματικὴν.

'Εστάλῃ ἀπὸ τοῦ 'Ανακρέοντος

175. Μεταγραμματισμός.

Βάλε Ε ἀντὶ τοῦ Ω
Καὶ θά'ἴδῃς εἰς τὸ λεπτό,
'Απὸ μέρος τῆς χειρὸς,
'Ὅνομα μιᾶς γυναίκος.

'Εστάλῃ ἀπὸ τοῦ Λησμονημένου

176. Αἶνιγμα.

'Αρχαῖος βασιλόπαις
Τὸ ἄρσενικόν μου,
Καὶ πόλις τῆς 'Ελλάδος
Τὸ οὐδέτερόν μου

'Εστάλῃ ἀπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Σπάρτης

177. Ἀσθήρ.

*	*	*	*	*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*	*	*	*	*

'Εστάλῃ ἀπὸ τῆς 'Ιωάννας Δάρε

178. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7	= Ζῶον.
2 3 6 7	= Εἶδος χρώματος.
3 6 5 6 7 7 6 7	= Εἶδος κνύος.
4 5 6 7	= Συνδέει.
5 2 5 2	= Ζῶον.
6 5 1 2 7	= Εἶδος πλοίου.
7 1 3 6 7	= Νῆσος.

'Εστάλῃ ἀπὸ τοῦ 'Απόλλωνος

179. Ἀπροσδόκητον.

Διατὶ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ ἀδιακόπως δύο ἡμέρας ;

'Εστάλῃ ἀπὸ Γεωργίου Σπ. Λιβαδά

180. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσσητὰ γράμματα πέντε νήτων τῆς 'Ελλάδος σχηματίζουν πτηνὸν σαρχοδόρον.

'Εστάλῃ ἀπὸ 'Αντωνίου Γ. Καρυστινᾶ

181. Διπλὴ 'Ακροστιχὶς μετὰ Φωνηεντόλιπον.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον γνωμικὸν τοῦ τύπου : * * * - * * *

τὰ δὲ δευτέρω γράμματα ἐλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου : * * * - * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις.
1, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 2, Χώρα τῆς 'Αφρικῆς· 3, Φυτὸν ἀρωματώδες· 4, Τραγικὸς ποιητής· 5, 'Αρχαῖος βασιλόπαις· 6, Προφήτης.

'Εστάλῃ ἀπὸ Γ. Ν. Γεωργοπούλου

182. Γρίφος.

'Ω, ὦ, Ρῶσοι, νῆμα, 0' ὄντες, ἀγδεξ...

'Εστάλῃ ἀπὸ 'Ενὸς Σμυρναίου

Τέλος τοῦ 118ου Διαγωνισμοῦ.

'Απὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει ὁ νέος.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 160Υ ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 145]

ΑΘΗΝΑΙ : 'Ιακ. Σ. Σαφάκης, Σπυρ. Γ. Μάλλιος, Θεμ. 'Ελευθεριάδης, Γεωρ. Αμυρόγης, 'Αβέο. Α. Κωνσταντινίδης, Καλλιόπη Κ. Παπαϊωάννου, Θεοσβ. 'Αντωνιάδης, 'Αθ. Κ. Διαλημιάς, Δημ. Σ. 'Ανδρέου, 'Ιω. Π. Οικονομίδης, Ε. Γ. Χαράλαμπος, 'Ισαάκ Σαρφάτης, 'Ιω. Γ. Βοτάνης, Γεώρ. Μαριόνης, 'Αντ. Γ. Καρυστινᾶς, Δημ. Θ. Δημαράς, Λεων. Ζ. Μπίστης, 'Ι. Ν. Δούκος, Φωφὸ Πλασταρά, Κων. Ι. Μπίστης, Αἰθ. Λαουτάου, Εὐγενία Σταματοπούλου, 'Αννα Γ. Θεολογίου, 'Αθ. Π. Πάλλης, Βυζαντινὸς 'Αετός, 'Ι. ΠΕΡΑΙΩΣ : Παναγ. Ι. Παπαθανασόπουλος, Α. Α. Νικολακόπουλος, Α. Τομπρόπουλος, Φίφη Α. Μουσταίτη.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΜΦΙΣΣΗΣ : Δ. Γ. Παροῦς.
ΑΝΔΡΟΥ : Λεων. Μ. Λεοτούζος.
ΑΡΓΟΥΣ : Νικ. Γ. Κακατᾶς.
ΒΟΛΟΥ : Κούλα Γιοῦα.
ΚΑΛΑΜΟΝ : Γ. Π. Μπακίδης, 'Ελένη Ι. Βογοπούλου, 'Αφροδέσσα Θάλασσα.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Θεοσβ. Θ. Κυριάκης, Σπυρ. Α. Βελιανίτης, Διομήδης Α. Θεοτόκης.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Κωνστ. Ζαχ. Μητσάκης.
ΛΕΥΚΑΔΟΣ : Χρ. Σπ. Καλαμίνης.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ : Λιλή Ν. Μαρκοπούλου.
ΠΑΤΡΩΝ : Δημ. Α. Περόνης, Κων. Γ. Καρυωτάκης.
ΠΥΡΓΟΥ : 'Ελένη Χ. Νικολετοπούλου.
ΣΥΡΟΥ : Σπυρ. Θ. Ξανθοπούλου, Μιχ. Ι. Σπανδωνῆς, Σταύρος 'Αμοιραδάκης, 'Ιω. Α. Σκληράκης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ : 'Αριστότ. Παύλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : Χαράλ. Θεοδοσίου, Χρ. Γ. Παπάς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : 'Αρετὴ 'Αβερτά.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ : 'Ιωάν. Ναυπλιώτης, 'Ερμης τὸν Πραξιτέλους, 'Ιωάν. Λιβαδάκης, Παντ. Α. Γαλιτσης, Χ. Διαμανδοῦρος.
ΚΥΔΑΡΙΩΝ : Μαριάνθη Ε. Δημητριάδου.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ : Μαρία Α. Πρωτοπάστη, Δημ. Π. Νίκου.
ΠΟΡΤ—ΣΑΪΤ : Γαλάτεια Παρασκευᾶ.
ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας) : 'Ολγα Κιτσιούκη.
ΡΕΘΥΜΝΗΣ : Ν. Γ. 'Αθανασιάδης.
ΣΙΔΙ ΓΑΒΕΡ : Σωκρ. Μιχαλίδης.
ΣΜΥΡΝΗΣ : Θεοδ. Σπ. Φόρος, Ξενία Δήμα.
ΧΙΟΥ : Παναγ. Α. Μηταράκης, Λεων. Κ. Κιργακίσης, 'Ανδρέας Σαγιάδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Οἱ ἀνωτέρω λύται εἶνε 70. 'Επομένως εἰσπορεύθησαν ἀρ. 7, διὰ τῶν ὁποίων ἡμπορέσαμεν νὰ δώσωμεν μίαν ἐξαήμερον συνδρομὴν καὶ μίαν τιμὴν. Τὰ δῶματα δῶκεν τῶν Αὐτῶν, ὅσοι ἦσαν τὴν ὁδὴν λύσαν, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωθησαν δύο : ὁ ἐν Σόφω μαθητὴς τῆς 'Εμπορεῖας Σχολῆς ΜΙΧ. Ι. ΣΠΑΝΑΔΗΝΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεργαφῇ συνδρομητὴς διὰ μίαν ἐξαμηνίαν, (ἀπὸ 1 'Απριλίου—30 Σεπτεμβρίου) καὶ ὁ ἐν 'Αθήναις (ὁδὸς Κλεομένης, 57) ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεργαφῇ διὰ μίαν τεμηνίαν, (1 'Απριλίου—30 'Ιουνίου).

Διὰ πρώτην φοράν εἶνε ἀρκετόν. 'Ελπίζομεν ὅτι θὰ ἔωμεν περισσότερους ὁλοκλ. λύτας καὶ περισσότερας ἐπομέως ἐνγραφάς. Οἱ τυχόν καθυστερήσαντες θὰ προστεθοῦν εἰς τοὺς Αὐτάς τῆς ἐπομένης ἐβδομάδος.

ΜΙΚΡΑΙ ΨΕΓΓΕΛΙΑΙ

Γλυκοχάραμα, εὐχαρίστως γνωστοποιῶ ὑμῖν τὸ ὄνομά μου.— 'Ανδρέας Σαγιάδης = Χ. 'Αρχ. (I, 64)

ΣΙΝΔΡΟΜΗΤΑΙ !

Γενόμενων ἀρχαρίων τοῦ ὑπὲρ τῆς «Δι' ἀλάσεως» 'Αθηναϊκοῦ Συλλόγου «ΕΛΛΑΣ», ἐξελέγησαν πρόεδρος καὶ ταμίας Π. Γ. Γεροντίτης, ἀντιπρόεδρος Α. Καρυστινᾶς, ὑποπρόεδρος Α. Μπίστης, γραμματεὺς Σ. Σακελλαροῖδης, γενικὸς γραμματεὺς Δ. 'Ιατρίδης. Αἱ λοιπαὶ θέσεις δημοσιεύθησαν τὴν 17 'Απριλίου, ὡς καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι, καταληφθῆσαν δὲ ὑπὸ τῶν μέχρι τότε μελῶν. Παρακαλοῦνται οἱ 'Αθηναῖοι συνδρομηταὶ ὡς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι νὰ γίνωσι μέλη. Ὑποσχεθῆναι πᾶσι θέσεις. Συνδρομὴ μηνιαία 50 λεπτά. Δευθυναίς : Π. Γ. Γεροντίτην, Σίνα 44, 'Αθήνας. (I, 65)

Τσακίτση — Γραμματέ, μέσ' ἐτὶ Σμύρνη ἴδρωσες ληστοςυμμορίαν ; Δὲν φοβᾶσαι τὴν κρεμάλα ; !

Ζιζὰ Χανούμ, Δουκὴς Δάρας. (I, 66)

Λαγωνίκα 'Ανοικτοκάρδων, εἰς ἐνέργειαν ! Ζιζὰ Χανούμ, ἐλθούσα πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος Βασιλίσσης 'Ιδανικότητος, ἐκλάπη ἀπὸ τὰς ἀνέκτορας. Ζητήσατε, ἀνέυρετε τὴν κλαπέσαν. Συλλάβετε τὸν κλέπτην καὶ ἀμειψήσεσθε γενναίως. 'Ανοικτὸκαρδιο Χαμόγελο, Ἀρχηγὸς (Δ, 67)

Τὸ Μέγα Κράτος 'Ανοικτοκάρδων δλοῖ, ὅτι, διαταγὰς ὡς τὰς τῆς Αἰλῆς Σουλτάνας καὶ Σουλτάν 'Αἰς, ρίπτει εἰς τὸν κάλαβον τῶν ἀγρήστων. Ἐμπρός, ἔργα, ὄχι ἀπειλὰς !—25η Μαρτίου, Ὑπουργὸς τῶν 'Εξωτερικῶν. (I, 68)